

Arrest

nr. 218 717 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MITEVOY
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat T. MITEVOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, geboren te Prishtine op 28.07.1993. Verzoekende partij diende op 18.02.2014 een asielaanvraag in.

Bij onderzoek in de Eurodac-databank werd vastgesteld dat de vingerafdrukken van verzoekende partij reeds op 22.01.2014, wegens een illegale grensoverschrijding.

Op 20.02.2014 werd verzoekende partij gehoord.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20.02.2014 een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats (bijlage 39ter).

Op 21.02.2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse overheden. Op 26.02.2014 gingen de Spaanse overheden akkoord met de overdracht van verzoekende partij op grond van art. 13.1 van de Dublin III-verordening.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 10.03.2018 een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verzoekende partij werd op 24.03.2014 overgebracht naar Spanje.

Op 31.03.2014 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Verzoekende partij werd op 02.04.2014 gehoord.

Op 28.05.2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse overheden. Op 28.07.2014 gingen de Spaanse overheden akkoord met de overdracht van verzoekende partij op grond van art. 13.1 van de Dublin III-verordening.

Op 02.10.2014 stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat verzoekende partij afstand gedaan had van zijn asielaanvraag.

Nog op 02.10.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 04.08.2015 werd jegens verzoekende partij een proces-verbaal (nr. BE.21.L2.035881/2015) opgesteld, voor het bezit van valse papieren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 04.08.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Nog op 04.08.2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod van 4 jaar (bijlage 13sexies).

Op 20.08.2015 werd verzoekende partij overgebracht naar Spanje.

Op 17.02.2018 huwde verzoekende partij met mevr. M. W., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 21.02.2018 diende verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 17.08.2018 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaande te beschouwen."

Dit is correct.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

M., L.

Nationaliteit Kosovo

Geboren op 28.07.1993

Verblijvende te (...)

NN. (...)

Alias: K. A. °24.11.1993

Op 21.02.2018 heeft u, terwijl u zich op het Belgisch grondgebied bevond, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend op grond van uw huwelijk met mevrouw W. M. (RR: ...), die de Belgische nationaliteit bezit.

U beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in voornoemde artikelen maar dient u tevens recht te hebben op toegang tot het Belgisch grondgebied. (Arrest Raad van State nr. ° 235.596 van 9 augustus 2016). Echter, u bent tijdelijk de toegang tot het Belgisch grondgebied verboden gezien jegens u op 04.08.2015 een inreisverbod van vier jaar werd uitgevaardigd die u op 05.08.2015 werd betekend dat nog steeds geldig is. Immers uit uw administratief dossier blijkt niet dat u conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van vier jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, zelfs indien het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop u effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. (Arrest Raad van State, n° 240394 van 11 januari 2018).

Krachtens artikel 44decies van de wet van 15.12.1980 kan u de schorsing of de intrekking van dit inreisverbod vragen vanuit het land van oorsprong indien u argumenten aanvoert die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden. Echter, uit uw administratief dossier blijkt niet dat u het bevoegde bestuur vanuit het land van oorsprong of van verblijf verzocht om het vigerende inreisverbod op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 44decies. Het blijkt dan ook dat u op het ogenblik dat u de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 21.02.2018 indiende, nog steeds onder gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van vier jaar dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Bijgevolg heeft u geen recht van toegang tot of van verblijf op het grondgebied van het Rijk en wordt uw aanvraag gezinshereniging dd. 21.02.2018 niet in overweging genomen. De onwettige afgifte van de bijlage 19ter van voornoemde datum dient dan ook als onbestaande te worden beschouwd.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient in casu geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk zou zijn.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen u en uw echtgenote en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. U brengt middels de huwelijksakte van het huwelijk tussen u en uw echtgenote, de ziektekostenverzekering van u beiden en met documenten betreffende de bestaansmiddelen waarover u en uw partner beschikken geen concrete elementen aan dat u op geen enkele wijze kan worden gescheiden van uw Belgische partner met wie u pas sinds 17.02.2018 gehuwd bent. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende uw gezondheid noch betreffende de gezondheid van die van uw echtgenote. U toont verder ook op geen enkele wijze aan dat u of uw echtgenote niet zelfstandig kunnen functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw Belgische echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat u voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen u in staat stellen om in nauw contact te blijven met uw echtgenote en het gezins- en privéleven met haar op die manier verder te onderhouden. Bovendien kan zij België vrijelijk in- en uitreizen zodat het contact ook middels bezoeken aan u verdergezet kan worden. Het staat uw gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar jullie legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt.

Tevens dient benadrukt te worden dat uw gezinsleven is ontstaan op een moment dat u reeds onder inreisverbod stond en u zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat u onregelmatig in het Rijk verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht was er géén mogelijkheid tot toegang of verblijf tot het Belgische grondgebied was/is. U en uw echtgenote konden er gelet op uw illegale verblijfssituatie niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw Belgische partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied te verlaten. Gelet op deze vaststelling en de vaststelling dat het u betekende inreisverbod op 04.08.2015 nog steeds geldig is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19ter en van het attest van immatriculatie waarvan de afgifte als onbestaande dient te worden beschouwd.

*Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u op 5.08.2015 werd betekend en aan het inreisverbod dat u diezelfde dag werd betekend.
(...)”*

1.3. Volgens de inlichtingen en de stukken die de verwerende partij verschaft op 5 maart 2019, dient verzoeker op 14 februari 2019 opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden in (bijlage 19ter).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij verwijt in zijn eerste onderdeel de bestreden beslissing geen rekening te houden met de bijzondere afhankelijkheidsrelatie die hij heeft met zijn Belgische echtgenote, waardoor zijn gezinsleven met zijn echtgenote en haar kinderen onderbroken wordt.

Hij licht onder meer toe:

“III. ENIG MIDDEL

Afgeleid uit de schending van:

- artikel 39/79, 8°; artikel 40bis §2, 1e lid, 1°; artikel 40ter, en artikel 43 Vreemdelingenwet,
- artikel 52 van het K.B. van 08.10.1981,
- artikel 41 van het Handvesten de grondrechten van de Europese Unie,
- artikel 8 EVRM,
- en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de materiële motiveringsplicht, audi alteram partem, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing heeft betrekking op de procedurele voorwaarden waaronder een derdelander in het kader van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging kan aanvoeren dat hij een afgeleid recht ontleent aan artikel 20 VWEU.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van het (afgeleid) Europees recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat de bestreden beslissing tot niet inoverwegingname van de gezinsherenigingsaanvraag, die aan verzoekster werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn Belgische echtgenote en haar kinderen, en dit voor een onbepaalde duur.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Zo had hij het volgende kunnen aangeven:

- Verzoeker heeft reeds meer dan 2 jaar een amoureuze relatie met mevrouw W.;
- Verzoeker en mevrouw W. wonen samen sinds de zomer van 2016;
- Het koppel is in België gehuwd op 17.02.2018;

- De echtgenote van verzoeker heeft ernstige medische problemen. Mevrouw W. is reeds een tiental keer geopereerd aan de knie. Ze lijdt aan algoneurodystrophie als complicatie van de laatste chirurgische ingreep die dateert van 19.10.2017. Mevrouw W. heeft de hulp van verzoeker nodig om zich te verplaatsen.
- De aanwezigheid van verzoeker is noodzakelijk voor mevrouw W. Zij is van hem afhankelijk.

Haar arts, Dr. C. L. attesteert dd. 17.09.2018 dat mevrouw in het verleden een medicamenteuze behandeling heeft genoten voor depressie en thans lijdt aan complicaties van de 10e chirurgische ingreep van haar rechterknie.

Dr. L. attesteert dat een scheiding van haar echtgenoot haar psychiatrische pathologie zou kunnen reactiveren (depressie en alcoholverslaving). Zijn echtgenote is dermate afhankelijk van verzoeker dat zij genoodzaakt zou zijn om hem naar zijn land van herkomst te volgen in geval hij gedwongen wordt om het Belgisch grondgebied te verlaten (stuk 2).

Dit wordt tevens bevestigd door Dr. S. A. dd. 05.09.2018 (stuk 3):

"Madame W. a subi de nombreuses chirurgies pour le traitement d'une gonalgie droit persistante et invalidante.

Les dernières chirurgies dont j'étais l'opérant ont été assez conséquentes (arthroplastie totale du genou droit, révision de l'arthroplastie, reconstruction du ligament latéral interne par griffon, changement de polyéthylènes,...); Ces chirurgies sont des interventions excessivement lourdes et qui nécessitent à chaque fois, une réhabilitation, compliquée avec une invalidité longue. La présence de l'entourage direct du patient est dès lors une nécessité tant sur le point émotionnel que physique.

Lors de la dernière chirurgie en date du 19 octobre 2017, son mari Monsieur L. M., lui a été d'une assistance indispensable, il est venu avec elle à chacune de ses consultations et lui a été d'une aide précieuse pendant les longs mois de revalidation qu'une telle chirurgie nécessite.

Une nouvelle complication résulte de cette dernière chirurgie. A la patiente a effectivement développée une algoneurodystrophie qui est un syndrome de la douleur très handicapant et nécessitant des soins très particuliers au quotidien ainsi qu'en cas de crises. La présence de son mari à ses côtés est le répète, tant physiquement que moralement indispensable pour faire face à ce nouvel état physique qui demande, malheureusement du temps, de la patience et une revalidation accrue!

Compte-tenu de l'état général de ma patiente des complications dues à sa gonalgie persistante et d'un avenir chirurgical incertain (un genou multi-opéré est un genou à risque surtout chez un jeune patient), il est primordial qu'un suivi tout particulier tant au niveau médical qu'au niveau du privé soit maintenu pendant les années à venir avec une attention encore plus ciblée si ma patiente venait à se faire réopérer ce qui entraînerait, à nouveau, une baisse complète de mobilité.

Je vous invite à trouver en annexe les résultats de ses nombreux examens ainsi que la somme d'un certain nombre de ses chirurgies et vous prie de croire qu'une séparation, même courte de son mari aurait des conséquences néfastes quant à l'évolution quotidienne de ma patiente qui dépend physiquement de sa présence."

Uit dit medische attest blijkt duidelijk dat de echtgenote van verzoeker een rijke medische voorgeschiedenis heeft. Zij werd reeds een 10-tal geopereerd aan de knie en de arts attesteert het onzekere karakter van haar toekomst op chirurgisch vlak.

De arts attesteert ook dat verzoeker aanwezig was bij elke medische consultatie voor en na de laatste operatie van zijn echtgenote dd. 19.10.2017 en dat zijn steun onontbeerlijk is voor mevrouw W.

De behandelende chirurg bevestigt dat de Belgische echtgenote van verzoeker dermate van hem afhankelijk is, dat zijn aanwezigheid zowel om fysieke als psychische redenen vereist is en dat een (zelfs tijdelijk) scheiding van verzoeker nefaste gevolgen voor haar dagelijkse evolutie zou betekenen.

Verzoeker bevindt zich om deze redenen in de onmogelijkheid om een aanvraag gezinshereniging in te dienen via de diensten van de Belgische ambassade in zijn land van herkomst.

De beslissing van tegenpartij zou tot gevolg hebben dat zijn Belgische echtgenote verzoeker moet volgen naar zijn land van herkomst. Dit teneinde haar fysieke en psychische toestand te vrijwaren.

Verzoeker verwijst naar het Hof van Justitie (Grote Kamer) die op 08.05.2018 in de zaak C-82/16 oordeelde wat volgt:

"-Artikel 20 VWEU

47 Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendon Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50 De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak):

51 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 63).

52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie a/s geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, CURIA – Documents http://curia.europa.eu/juris/document/document__print.jsf?doclang=NL... 15 sur 26 18-09-18 à 16:11 EU:C:2017:354, punt 69).

53 In casu moet worden vastgesteld dat de praktijk die in de hoofdzaken aan de orde is, betrekking heeft op de procedurele voorwaarden waaronder een derdelander in het kader van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging kan aanvoeren dat hij een afgeleid recht ontleent aan artikel 20 VWEU.

54 In dit verband is het weliswaar een zaak van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties als bedoeld in punt 51 van het onderhavige arrest krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat neemt niet weg dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van genoemd artikel 20 (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, - punt 76).

55 Volgens de nationale praktijk die in de hoofdzaken aan de orde is, geldt voor het onderzoek van de verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging en voor de eventuele toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU, als voorwaarde dat de betrokken derdelander eerst het

grondgebied van de Unie verlaat om een aanvraag tot opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde inreisverbod in te dienen. Tevens volgt uit de verwijzingsbeslissing dat, zolang deze derdelander niet de opheffing of opschorting van zijn inreisverbod heeft verkregen, niet wordt onderzocht of eventueel sprake is van de in punt 52 van het onderhavige arrest vermelde afhankelijkheidsverhouding tussen die derdelander en het lid van zijn familie dat een Unieburger is.

56 Anders dan de Belgische regering stelt, kan door de verplichting van de derdelander in het kader van de in geding zijnde nationale praktijk om het grondgebied van de Unie te verlaten teneinde om opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU afbreuk worden gedaan indien de nakoming van die verplichting er, wegens het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding tussen die derdelander en een Unieburger die lid is van zijn familie, toe leidt dat laatstgenoemde feitelijk gedwongen is hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie te verlaten voor een tijd die, zoals de verwijzende rechter opmerkt, onbepaald is.

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan dé bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.

CURIA - Documents http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL... 16 sur 26
18-09-18 à 16:11

59 Anders dan de Belgische regering stelt, wordt aan deze gevolgtrekking niet afgedaan door artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115.

60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea's als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.

62 Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.

Bestaan van een afhankelijkheidsverhouding die in de hoofdzaken als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen

63 *In de tweede plaats moet worden onderzocht onder welke omstandigheden in de gevoegde hoofdzaken ook daadwerkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen.*

64 *In dit verband zij erop gewezen dat de beroepen die in de hoofdzaken zijn ingesteld door respectievelijk K. A., M. Z. en B. A., betrekking hebben op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders, van wie de eveneens meerderjarige vader of partner Belgisch staatsburger is.*

De beroepen die in de hoofdingen zijn ingesteld door A4. J., N. N. N., O. I., O. en R. I., hebben daarentegen betrekking op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders van wie het kind een minderjarige Belgische staatsburger is.

65 *Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen — anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) — in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is."*

Uit de gevoegde stukken blijkt dat mevrouw W. op geen enkele wijze van haar echtgenoot kan gescheiden worden, zelfs niet tijdelijk.

Gelet op de bewezen afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, zou de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst tot gevolg hebben dat mevrouw W. in de feiten gedwongen wordt om het grondgebied van de EU te verlaten teneinde haar echtgenoot (verzoeker) te vergezellen en dit voor een onbepaalde termijn,

Verder verwijst tegenpartij in de bestreden beslissing naar de definitieve aard van het eerder betekend inreisverbod aan verzoeker en naar het gegeven dat het inreisverbod dateert van voor het ontstaan van zijn gezinsleven met mevrouw W.

Deze motivering is niet pertinent.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het Hof van Justitie (Grote Kamer) die op 08.05.2018 in de zaak C-82/16 tevens oordeelde dat:

"belang van het moment waarop de afhankelijkheidsverhouding is ontstaan

77 *In de derde plaats moet worden bepaald of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.*

78 *In dit verband zij eraan herinnerd dat het verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 VWEU toekomt aan derdelanders die familielid van een burger van de Unie zijn, een afgeleid verblijfsrecht is dat tot doel heeft de vrijheden van verkeer en verblijf van de Unieburger te beschermen, en dat de afhankelijkheidsverhouding die tussen deze Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, bestaat in de zin die in punt 52 van het onderhavige arrest is vermeld, de reden is waarom aan laatstgenoemde een recht moet toekomen om te verblijven op het grondgebied van de lidstaat waarvan die Unieburger onderdaan is.*

79 *Aan het burgerschap van de Unie zou dan ook het nuttige effect worden ontnomen indien een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging automatisch zou moeten worden afgewezen wanneer een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en zijn familielid dat derdelander is, is ontstaan op een moment waarop tegen laatstgenoemde reeds een terugkeerbesluit was uitgevaardigd dat gepaard ging met een inreisverbod, zodat bekend was dat zijn verblijf illegaal was. In een dergelijk geval kan namelijk per definitie geen rekening zijn gehouden met het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander toen het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit werd vastgesteld dat tegen hem werd uitgevaardigd.*

80 Voor het overige heeft het Hof reeds in de arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambruno (C-34/09, EU:C:2011:124), en 10 mei 2011, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15, EU:C:2011:354), aanvaard dat aan derdelanders die ouders zijn van minderjarige burgers van de Unie die hun recht op vrij verkeer nooit hebben uitgeoefend, een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU toekomt, ook al verbleven die ouders illegaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie toen die burgers van de Unie geboren werden.

81 Uit een en ander volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.

Definitieve aard van het inreisverbod

82 In de vierde plaats moet worden bepaald of artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende.

83 Zoals volgt uit de punten 57 tot en met 61 van het onderhavige arrest, gebiedt het nuttige effect van artikel 20 VWEU dat een dergelijk inreisverbod, zelfs wanneer het definitief is geworden, wordt opgeheven of geschorst indien er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze het rechtvaardigt dat aan die derdelander op grond van dat artikel 20 een afgeleid recht wordt toegekend om te verblijven op het grondgebied van de lidstaat in kwestie.

84 Daaruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat het tegen de derdelander uitgevaardigde inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de derdelander zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende. "

Het gegeven dat het inreisverbod aan verzoeker betekend werd voor het ontstaan van zijn relatie met zijn Belgische echtgenote, neemt niet weg dat de beslissing tot gevolg zou hebben dat zij, samen met haar echtgenoot (verzoeker) het grondgebied van de EU zou moeten verlaten gelet op de afhankelijkheidsverhouding tussen beiden.

De duur van deze verwijdering van het EU-grondgebied zou bovendien onbepaald zijn aangezien het inreisverbod een duur heeft van vier jaar en men op heden niet met zekerheid kan stellen dat een schorsings- of opheffingsaanvraag positief beantwoord zou worden, of nog binnen welke termijn deze een einde zou nemen.

Indien hij verhoord was geweest, had verzoeker al deze elementen kunnen laten gelden, die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de motiveringsplicht.
(...)"

2.2. Uit het onderdeel blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen afdoende onderzoek te voeren naar de afhankelijkheidsverhouding tussen hem en diens gezin, terwijl hij, indien hiertoe uitgenodigd, elementen had kunnen geven, van aard de bestreden beslissing te kunnen wijzigen. Verzoeker beroept zich op het arrest K.A. van het HvJ, uitgesproken op 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, dat hij correct citeert. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent.

2.3. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen, aangaande deze grieven, op:

"In haar eerste onderdeel voert verzoekende partij aan dat ze opgeroepen en gehoord diende te worden, teneinde elementen te kunnen doen gelden die van aard zouden zijn om een invloed te hebben op de genomen beslissing.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op

deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

In de mate dat verzoekende partij zich beroept op het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder erop dat het Hof van Justitie het hoorrecht definieert als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Verweerder benadrukt, in het licht van voormelde rechtspraak, dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Ter zake merkt verweerder op dat de bestreden beslissing genomen is naar aanleiding van een aanvraag door verzoekende partij op 21.02.2018. Verzoekende partij had bij het indienen van deze aanvraag de kans om de vereiste toelichtingen te verschaffen, en kon deze met alle nodige stukken onderbouwen.

Verzoekende partij wist in het bijzonder, bij het indienen van de aanvraag, dat zij het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, dat niet is opgeheven, noch geschorst. Zij wist derhalve ook, of behoorde te weten, dat het haar niet toegelaten was zich op het Belgisch grondgebied te bevinden en dat zij niet de mogelijkheid had een aanvraag tot vestiging op grond van art. 40ter Vreemdelingenwet in te dienen.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel was dat haar situatie gekenmerkt was door bijzondere omstandigheden, van aard om aanleiding te geven tot de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht ex art. 20 VWEU, dan had zij die elementen moeten meedelen.

In casu had verzoekende partij immers de mogelijkheid om alle stukken en informatie die zij nuttig achtte, voor te leggen bij haar aanvraag en ook nadien, tot zolang geen beslissing over die aanvraag was genomen.

Zie ook:

“Bijkomend moet worden aangestipt dat mocht uit de aanhef van het tweede middel moeten worden afgeleid dat verzoekster niet alleen het hoorrecht geschonden acht in toepassing van artikel 41 van het Handvest, maar eveneens het hoorrecht als algemeen nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ze werd in de mogelijkheid gesteld om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om alle relevante informatie over haar relatie met haar Belgische partner aan verweerder over te maken. Verzoekster heeft hiervan gebruik gemaakt en verweerder heeft eveneens de door haar voorgelegde elementen in zijn motivering betrokken.

Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. *Ierland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet* van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 *Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques*, §§'n79 en 82).” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Naar aanleiding van de aanvraag, legde verzoekende partij volgende stukken neer:

- kopie van het paspoort;
- bewijs van retributie;
- een huurcontract;
- een huwelijksakte;
- de inkomsten van de referentiepersoon.

Deze stukken worden in de bestreden beslissing aangehaald, zodat vaststaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er rekening mee gehouden heeft.

Op basis van de hem voorliggende stukken kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besluiten dat geen elementen voorlagen, die aantonen dat verzoekende partij op geen enkele wijze kan worden gescheiden van zijn Belgische partner. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wees op het feit dat verzoekende partij slechts op 17.02.2018 getrouwd is, dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en dat er geen problemen betreffende de gezondheid van verzoekende partij en zijn echtgenote vastgesteld konden worden. Er kon dan ook geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie, conform het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16, vastgesteld worden.

Onder verwijzing naar dit arrest van het Hof van Justitie besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat er geen sprake is van een "bijzondere afhankelijkheidsverhouding, dat deze [...] de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt."

In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar 2 medische attesten, waaruit zou moeten blijken dat de echtgenote van verzoekende partij ernstige medische problemen heeft. Om deze redenen zou ze afhankelijk zijn van verzoekende partij.

Nog los van de vraag of dergelijke attesten van aard zijn om een onmogelijkheid tot scheiding in de zin van het arrest C-82/16 van het Hof van Justitie aannemelijk te maken (quod certe non), merkt verweerder op dat de attesten resp. dateren van 05.09.2018 en 17.09.2018. De bestreden beslissing werd genomen op 17.08.2018 en aan verzoekende partij betekend om 22.08.2018. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon aldus onmogelijk kennis hebben van deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de zaak C-82/16 van het Hof van Justitie, en is duidelijk op de hoogte van de strenge eisen die door voormelde rechtspraak gesteld worden. Het komt aan verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, en bij de aanvraag alle nuttige stukken neer te leggen. Dat verzoekende partij bepaalde stukken laat opstellen en neerlegt, nadat een beslissing genomen is, kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verweten worden en levert geen schending op van het hoorrecht.

Verzoekende partij heeft het uiteraard slechts aan haar eigen handelen te wijten, indien zij heeft nagelaten om bepaalde elementen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ter kennis te brengen.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op basis van de hem voorliggende stukken, geheel terecht mocht besluiten dat er in casu geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsvereiste. Een schending van het hoorrecht kan niet aangenomen worden, nu verzoekende partij bij haar aanvraag de kans kreeg alle nuttige stukken voor te leggen."

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 februari 2018 een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van zijn Belgische levensgezel. Zoals de verzoeker stelt, werd de afhankelijkheidsrelatie met de partner, door haar medische problematiek, niet nagegaan. De verwerende partij verrichtte geen onderzoek naar de medische problematiek van diens echtgenote. Verder blijkt dat er een onderzoek is geschied naar het al dan niet bestaan van een schijnhuwelijk tussen verzoeker en diens echtgenote. De Procureur des Konings besluit dat er onvoldoende elementen zijn om aan te nemen dat het huwelijk niet zou aangegaan zijn om een duurzaam gezinsleven op te bouwen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts ter gelegenheid van zijn aanvraag de melding kreeg om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20 mei 2018, specifiek opgesomde bewijsstukken voor te leggen: ziektekostenverzekering, origineel paspoort en bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.

De bestreden beslissing trekt de bijlage 19ter, afgegeven op 21 februari 2018, in, omdat verzoeker onder een inmiddels definitief inreisverbod van 4 augustus 2015, ter kennis gegeven op 5 augustus 2015, staat.

Dit inreisverbod is, voor wat haar duur betreft, aangevangen op het moment van de repatriëring van verzoeker op 20 augustus 2015 (naar Madrid). Verwerende partij stelt terecht dat het inreisverbod (nog) niet is afgelopen.

2.5. Beide partijen zijn het eens dat het voormelde arrest van het HvJ moet toegepast worden.

Verwerende partij meent dat zij enkel een onderzoek moet voeren naar de elementen die haar bekend zijn en voorgelegd werden voor het nemen van de bestreden beslissing.

Zij merkt correct op dat de medische stukken, thans gevoegd aan het verzoekschrift, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of deze stukken in acht moeten genomen worden, blijkt uit de overwegingen 51 en vooral 57 en 58 van voormeld arrest van het HvJ dat de overheid moet beoordelen of er een zodanige afhankelijkheidsrelatie bestaat dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU moet toegekend worden zodat diens echtgenote niet feitelijk gedwongen wordt haar land, en desgevallend het Uniegebied, te verlaten.

Uit dit arrest blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, *in casu* tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote, teneinde na te gaan of deze Belgische echtgenote zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde geen onderzoek verrichtte naar de feitelijke relatie die tussen verzoeker en diens echtgenote bestaat, en dat verzoeker evenmin uitgenodigd werd om een afhankelijkheidsonderzoek toe te lichten. Integendeel blijkt uit de bijlage 19ter dat verzoeker slechts drie maanden had na zijn aanvraag om welbepaalde opgesomde stukken voor te leggen. Het kwestieus arrest van het HvJ is slechts uitgesproken nadat de termijn van drie maanden voorbij was.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Procureur des Konings een politieel onderzoek toevoegde aan zijn brief van 18 januari 2018. Het politieel onderzoek ontbreekt evenwel in het administratief dossier. Volgens de Procureur des Konings is hun relatie oprecht. De Raad kan niet nagaan of er elementen van eventuele afhankelijkheid bekend waren aan de verwerende partij, noch hoelang partijen elkaar kenden of samenwoonden voor hun huwelijk, bij gebreke aan verklaringen hieromtrent in het politieel onderzoek, dat ontbreekt in het administratief dossier.

Verwerende partij geeft zelf te kennen in het administratief dossier dat weinig geweten is over de echtgenote van verzoeker omdat zij de Belgische nationaliteit bezit. Het louter poneren dat samenwoning en dat financiële banden en affectieve banden bestaan niet voldoende is om een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen, gaat niet concreet in op de specifieke situatie tussen verzoeker en diens echtgenote, die niet zijn uitgenodigd om elementen dienaangaande bij te brengen. Aangaande de gezondheidsproblematiek van verzoekers echtgenote, of elementen die de afhankelijkheidsverhouding betreffen, werd niets gemotiveerd of gevraagd.

De verzoeker maakt aannemelijk dat de feitenvinding niet correct is gebeurd en dat de bestreden beslissing mogelijk steunt op onjuiste feitelijke gegevens. De Raad meent dat de beoordeling niet correct is geschied en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat de overige onderdelen van het middel geen behandeling behoeven.

2.7. Waar de verwerende partij opmerkt dat verzoeker bij het indienen van de aanvraag alle kans had om de vereiste toelichting te verschaffen, merkt de Raad op dat het voormeld arrest van het HvJ nog niet was uitgesproken tijdens de eerste drie maanden van de aanvraag en de gemachtigde verzoeker erop wees dat hij binnen de drie maanden zeer specifiek opgesomde documenten moest overmaken. Ten overvloede, uit het voormeld arrest blijkt dat het bestuur een onderzoek moet verrichten.

Ook poneert de verwerende partij dat het aan de aanvrager toekomt om alle bijzondere omstandigheden, die tot een afgeleid verblijfsrecht in toepassing van artikel 20 van het VWEU kunnen leiden, kenbaar te maken, herhaalt de Raad dat het niet redelijk is ook dergelijke houding van een aanvrager op te eisen, nu het voormeld arrest van het HvJ recent voor het nemen van de bestreden beslissing was uitgesproken, terwijl het bestuur hem evenmin de kans heeft gegeven of uitgenodigd heeft die elementen kenbaar te maken, temeer het bestuur stelde bij de aanvraag welke stukken moesten overgemaakt worden binnen de drie maanden en haar vraag hiertoe geen betrekking had over elementen die de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens echtgenote raken.

In de mate dat de verwerende partij stelt: *“Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques, §§’n79 en 82).”* (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014), wordt erop gewezen dat aan verzoeker gevraagd werd de stukken binnen de drie maanden over te maken, het voormeld arrest van het HvJ pas op 8 mei 2018 is uitgesproken en de gemachtigde nooit verzoeker erop wees dat, ten gevolge van dit arrest, elementen over een eventuele afhankelijkheid bekend moesten gemaakt worden aan het bestuur. Verzoeker wordt geacht de wet te kennen. Dit geldt niet noodzakelijk voor de kennis van arresten van het Hof van Justitie, pas kenbaar net voor het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij duidt niet aan uit hoofde van welke wettelijke verplichting verzoeker geacht wordt spontaan de relevante elementen die de afhankelijkheidsverhouding betreffen kenbaar te maken, dit terwijl uit voormeld arrest eerder een onderzoeksplicht kan afgeleid worden. Ook in de arresten waar de verwerende partij naar verwijst, spreekt men van: *“nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken”* (eigen onderlijning). Verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat verzoeker de mogelijkheid had de relevante elementen over de afhankelijkheidsverhouding kenbaar te maken. Het is niet omdat verzoekers advocaat op het ogenblik van het indienen van het beroep dit arrest kent, dat verzoeker geacht moet worden het voormeld arrest te kennen en spontaan hierop moet ingaan, zoals de bestreden beslissing en de verwerende partij schijnen aan te nemen.

Met de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker “pas” gehuwd is op 17 februari 2018, gaat de verwerende partij voorbij aan de vaststelling van de Procureur des Konings die geen redenen vindt om het huwelijk als een schijnhuwelijk te aanzien, en zoals verzoeker stelt, aan de duur van de relatie voorafgaandelijk aan het huwelijk, en de duur van hun relatie en van hun samenwonen voor het huwelijk sedert, volgens verzoeker, de zomer van 2016.

De opmerkingen van de verwerende partij gaan voorbij aan het gegeven dat de motieven kennelijk redelijk moeten zijn en een correcte feitenbeoordeling moeten bevatten.

De opmerkingen van de verwerende partij doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Gelet op deze vaststelling is het aangevoerd onderdeel, in de mate zoals hoger beschreven, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2018 waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken en de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN